

[Udenrigsministeren.]

en overvældende Tilslutning inden for de nordiske Folk. Grænsen blev i 1920 draget ved en Afstemning, om hvilken det tør siges, at den blev gennemført som et saa klart og skarpt Udslag af Sindelaget, som faa eller ingen Afstemninger, der i Tidernes Løb har fundet Sted, er blevet det. Denne Afstemning kunde ikke drage en Grænse, der var nationalt helt ren; dette er vel saa godt som aldrig muligt inden for et Grænseomraade; næsten altid vil Forholdet være dette, som det er her, at en vis Blanding af Grupper med forskelligt Sindelag i national Henseende finder Sted. Og Resultatet blev da dette, at der blev tilbage et Mindretal med tysk Sindelag Nord for Grænsen og et Mindretal med dansk Sindelag Syd for Grænsen. Vi ved, at det sidste ikke er netop saa talrigt som det første, men vi ved ogsaa, at begge disse Mindretal er saa faatallige — hvilket ikke skal være sagt som noget, der betyder en Forringelse af deres Betydning —, at man kan søge vidt omkring for at finde Egne, hvor en Grænse i saadan Grad falder sammen med Sindelaget som den Grænse, der skiller imellem Tyskland og Danmark. Jeg føjer dertil dette, at den Del af Befolkningen i Sønderjylland, hvis Sindelag er tysk, nyder, jeg tror at turde sige paa alle Omraader, en Frihed, som ogsaa anerkendes af det ærede Medlem, selv om det ærede Medlem ikke synes, at den er saa fuldstændig, som han kunde ønske, men en Frihed, der er saa stor, at man skal lede vidt omkring over Verden for at finde en Frihed, der er større end den, der her er Tale om. Jeg tror da at kunne sige, at det er helt naturligt, at dette Grænsespørgsmaal siden ikke er blevet rejst, og at der intet Grundlag findes for Strid om Grænsen mellem Tyskland og Danmark.

Finansministeren (V. Buhl): Det er ikke mange, i hvert Fald ikke mange nye Betragtninger vedrørende de finansielle Forhold, der er fremsat under denne Forhandling. De mest konkrete Bemærkninger blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Brorsen, der knyttede nogle Kommentarer til den Oversigt over Stigningen i Statens Indtægter og Udgifter i de sidste 5 Aar, som jeg fremsatte ved Finanslovens tredie Behandling. Jeg oplyste dør, at den ved Statsskatteligningen ansatte Indkomst siden 1933—34 er steget med ca. 800 Mill. Kr., og at Statskatten i samme Tidsrum er steget med ca. 100 Mill. Kr. Det ærede Medlem bemærkede hertil, at ogsaa de kommunale Skatter er steget. Det er rigtigt, men det maa her

erindres, at denne Skattestigning er fra-draget i den ansatte Indkomst, baade for den personlige Skats og for Ejendoms-skatternes Vedkommende, og det samme gælder den Stigning i de direkte Stats-skatter, som udgør den overvejende Del af de 100 Mill. Kr., hvormed den samlede Statsbeskatning, som nævnt, er forøget. Skatteyderne har saaledes i denne Periode haft en Indtægtsfremgang paa 800 Mill. Kr. i Behold, efter at Skattestigningen er dækket.

Ser man nærmere paa, hvorledes Indtægtsfremgangen fordeler sig paa de forskellige Kommunegrupper, er Forholdet det, at Indkomsten i Hovedstaden, Gentofte indbefattet, er steget fra 1 060 til 1 318 Mill. Kr., i Købstæderne fra 613 til 777 Mill. Kr. og i Sognekommunerne fra 669 til 1 009 Mill. Kr. Forholdsmæssig set har Stigningen altsaa været stærkest i Sognekommunerne. Nu er heri jo indbefattet Forstæder og Stationsbyer, men selv om man tager dette Forhold i Betragtning, er det ganske givet, at den Indtægtsstigning, der for Sognekommunernes Vedkommende er Tale om, i høj Grad er Udtryk for, at Landbefolkningens Indtægter er steget i den Periode, der her er Tale om. Det er i og for sig ogsaa naturligt, naar man betænker, at Nedslaget, da Krisen satte ind, var størst for denne Del af Befolkningen. Men over for den Agitation, der fra Venstres Side drives mod Regeringens økonomiske Politik, er det vel værd at understrege, at det er denne økonomiske Politik, dens Indsats for at fremme Landbrugets Afsætningsmuligheder og den Støtte, der i øvrigt er givet Landbruget, som har sin store Andel i, at der har været en saadan betydelig Indtægtsfremgang for Landbefolkningen.

Hvad disse Støtteforanstaltninger til Landbruget angaar, skal jeg pege paa, at der paa Finansloven og den nu foreslaaede Tillægsbevillingslov for Finansaaret 1937—38 er opført ekstraordinære Bevillinger til Landbruget paa i alt ca. 33 Mill. Kr., hvad der ganske svarer til Udbyttet af den overordentlige Skat, Tillægsskatten og Merindkomstskatten, som Venstre ikke har villet stemme for. Det er svært at forstaa, at man fra Venstres Side har næret saa stor Bekymring for denne Skat, som Tilfældet har været — denne Skat, som først og fremmest rammer de store Merindtægter. Det maa dog være en god, samfundsnyttig Gerning i en Tid som den, vi er inde i, i nogen Grad at regulere Indtægtsfordelingen ved at komme dem til Hjælp, som sidder daarligst i det, saadan som det er sket ved